

BARCELONA

Reportatge

TONI VALL
BARCELONA

Un oasi d'espigoladors i de cercadors de records

A El Col·leccionista els compradors conviuen amb els remenadors que subsisteixen venent el que troben

Poc abans de les deu del matí ja hi ha cua davant d'El Col·leccionista, a la preciosa cantonada del carrer Enric Granados amb Còrsega. Quatre o cinc persones, amb distància de seguretat i mascareta, esperen que arribi el Josep Valsells, que porta vint anys de negoci i té "la botiga més bonica de Barcelona", segons una clienta amb qui fa dos dies vaig coincidir tafanejant les vitrines plenes de capses de metall, joguines, tota mena d'objectes antics, cartells, càmeres de fotos, ampolles de cervesa i de refrescos... També hi pots comprar tota mena de cromos, postals i fotografies. I xapes de cava, estampes, rellotges, monedes, bitllets de transport, calendaris de butxaca, números de loteria... Gairebé tot el que et puguis imaginar que tingui a veure amb el col·leccionisme ho trobaràs allà.

Però, a primera hora, la cua del carrer no acostuma a ser de compradors sinó de venedors, i el degoteig és constant durant tot el dia. Són persones que es busquen la vida per la ciutat i espigolen mentre empenyen el carret de la compra. "Aquest viu al carrer", "A aquest li carrego el mòbil cada dos dies", "A un li vaig guardar la documentació durant unes setmanes i un dia em van venir a veure uns familiars per dir-me que s'havia mort". El Josep els coneix a tots i sap ser discret, sap escoltar-los, coneix els mecanismes de l'empatia com el bon bàrman. També és una mica orfebre i una mica joier per poder distingir entre tanta quincalla que li porten cada dia allò que de veritat val la pena i pot comprar. "Això ha de ser ferralla", exclama el primer de la cua. En efecte, poques peces se salven. Però encara una o dues, deu euros que fan de bon aprofitar. Tots els espigoladors, els mal anomenats *containers*, tenen cada un la seva pròpia tècnica de recerca i de venda.

Els que tenen més visibilitat ciutadana són els subsaharians, que ja fa molts anys que fan tota la ciutat caminant de nord a sud cada dia amb el carret de la compra. Visiten la botiga, fan ruta per algunes altres i porten la ferralla als camions –amb bàscula interior inclosa– que fan d'intermediaris entre ells i les deixalleries del Poblenou i l'Hospitalet. Tenen muntat un negoci de subsistència que els funciona prou bé i, encara que sembli sorprenent, alguns d'ells poden treure's un bon sou cada mes.

Acaba d'entrar un noi marroquí que és un as del futbol i fins i tot va fer la prova pel Barça, però una sèrie de dissorts –trencament de menisc inclòs– el van encaminar al carrer. El diàleg amb el Josep és per sucra-hi pa!

–Aquesta moneda no val res? Vols dir? Però si és preciosa!

–Sí, preciosa, com tu!
–Mira aquesta foto, una nena amb una catana!
–Sí, ja tenim tema per començar una novel·la...
–Això és de plata, oi?
–Nooo, això és metall.
–Això sí que és plata, t'ho asseguro!
–Això és alpaca.
–Aquesta medalleta és religiosa; això t'ho quedos, oi?
–Sí, això sí.
–T'agrada la religió, eh.
–M'encanta, em fascina, no penso en altra cosa...

El sentit de l'humor és important en un negoci com aquest. El sentit de l'humor i l'empatia per atendre també els clients que venen a comprar, que s'enamoren d'alguna cosa que els remou la memòria, els records de la joventut. Els records de quan hi havia pessetes, per exemple,

Josep Valsells a la seva botiga d'andròmines i objectes de segona mà El Col·leccionista al centre de Barcelona.

BRUNA CASAS

de quan corrien els bitllets verds de 1.000 pessetes com el que una senyora li acaba de portar després de fer endreça d'armaris a casa seva.

La pandèmia es nota

Un amic del Josep, numismàtic de llarga experiència, ressalta que es noten una mica les urgències i necessitats de la gent derivades de les estreïtes econòmiques de la pandèmia. És força corrent que un romanent de monedes s'hagi quedat entaforat en un calaix o en una capsa vella i que, en un moment donat, vegi la llum. "Hi ha qui es pensa que té tresors en el seu poder i de monedes n'hi ha milers, la gran majoria sense valor", recalca. "Sap greu decebre'ls", conclou. De pessetes i segells n'entren moltíssims. Informació de servei: fins a l'estiu encara es poden canviar per euros. Ah, un matís! Les pessetes de Franco ja no!

El Col·leccionista no és un cau d'antigor, ni de bon tros. Un dels productes estrella de la botiga es diu Lego. El Juli, que ajuda sempre el Josep amb el que calgui, està comptant peces i separa les que són originals de les que són reproduccions. "Això és dels xinos" és una expressió habitual a la botiga. Les figuretes Lego de Star Wars tenen molta demanda, també els ninots de PVC –el resistent plàstic de vinil amb què es fabriquen tantes i tantes joguines– que habiten tots els racons de l'aparador. Hi ha molta, moltíssima gent que entra a El Col·leccionista, tafaneja durant uns minuts, es queda amb la vista clavada en algun lloc i se'n va. La frase del Josep no pot ser més eloqüent: "Veus aquell que se'n va?" "Sí". "Doncs ens ha robat, s'ha endut l'ànima d'aquell objecte". És així, records, inspiracions, evocacions.

Ostres! Una Mega Drive! Sí, li acaben de portar la mítica consola dins la seva capsa original i en perfecte estat. Entra el Manuel, un habitual, amb una bossa de l'Ikea plena de rampoines. Avui el Josep no n'aprofitarà cap. Bé, una sí, una ampolla de cava Mestres. Un regal per espantar els mals auguris, un brindis pel Nadal i pels objectes i papirs que tenen vida i memòria. —